

פוסט מודרניזם

פייר וג'יל, חתן וכלה, 1992, צילום

- סגנון אמנותי לאחר המודרניזם, החל בשנות השמונים של המאה העשרים.
- המודרניזם מאופיין באיזון, איפוק, מנימליזם ("פחות זה יותר"). הפוסט מודרניזם מציג גישה שונה. ריבוי ועודף של חומרים, סגנונות וצורות יחד. אין חיפוש אחר האידיאלוגיה כפי שהיה במודרניזם.
- סגנון המשלב תרבות נמוכה עם תרבות גבוהה. בפוסט מודרניזם אין גבולות הכל אפשרי. ישנה חזרה על כל הסגנונות העבר ושילובם יחד. אין אמת אחת.
- עריכה, ערבוב, חיתוך ושילוב של חומרים שלא שייכים זה לזה ועולמות שונים משתלבים.

מירוקו מורי, חלום רייק, 1995, הדפסת סיבאכרום, אלומיניום, עץ, ובה 274.3 ס"מ, רוחב 731.5 ס"מ, עומק 7.5 ס"מ

שיעתוק (סימולקרה) מריקו מורי בצילום המטופל "חלום רייק"

האמנית מצלמת במקום שבמבט ראשון נראה כחוף רחצה אקזוטי. מבט נוסף מגלה כי כל הפרטים בו הם מעשה ידי אדם, גרסה מלאכותית וסינתטית לטבע. המקום המתועד בצילום : Ocean Dome קיים במציאות. זה מאין לונה פארק מלאכותי הכולל את החוף מעשה ידי אדם הגדול ביותר בעולם. המצאה יפנית שנועדה לחקות חוף ים על כל פרטיו. יש בו חול, צמחיה טרופית ושמים כחולים תמיד. התמונה חדה, עליזה וצבעונית מזכירה אסתטיקה של תצלומי פרסומות של חברות תיירות, אך העובדה שהתצלום כולל את תקרת המקום בו נמצא "החוף" חושפת את האשליה. אלמנט נוסף שהופך את הסצנה לסוג של פנטזיה, זה דימוי של בת ים השרועה על החוף בין המתרחצים, האמנית עצמה מחופשת, מושתלת בתוך הצילום הענק מספר פעמים בגדלים שונים, הדימוי הזה מחדד את אלמנט הפנטזיה והמלאכותיות של המקום. מקום הנוצר על ידי אדם באופן שיזכיר את הטבע האידיאלי.

יצירת מציאות שאיננה קיימת

ישנו עיבוד דיגיטלי ושתילת "בת הים" מספר פעמים בצילום

ג'ף קונס, מייקל ג'קסון ובאבלס, 1988, פורצלן, 106.7 × 179.1 × 82.6 ס"מ

מייצג/ פרפורמנס: מופע חי עם קהל.

המייצג יכול לשלב מופע תאטרוני עם אמנות פלסטית, פעילות מוסיקלית, שירה, מחול או וידאו בהשתתפות של האמן או שחקנים מטעמו ובנוכחות צופים.

משך המייצג מוגבל אבל יכול לחזור על עצמו פעמים רבות.

מהות המייצג הוא קיומו במשך זמן מסוים ומטרתו לבחון את הקשר בין האמנות לחיים.

נשאר בדרך כלל תיעוד מהאירוע. לרוב המסרים חברתיים ואו פוליטיים. לפעולה במרחב חלל התצוגה ישנה משמעות.

יצירת אמנות המתפרסת בחלל ומשנה אותו על מנת ליצור חוויה כוללת שונה מן הצפייה החזיתית המסורתית בעבודת אמנות.

במאה ה-20 נעשה לראשונה שימוש במונח installation להצבעה על יצירות אמנות שאינן תצוגה של פריט או קבוצת פריטים אמנותיים בודדים אלא יחידת משמעות אחת המורכבת ממספר אלמנטים, במדיות מגוונות (ציור, פיסול, צילום, וידאו, סאונד ועוד).

המיצב מערב את כל חושיו של הצופה ועוטף אותו בסביבה מלאכותית ממנה הוא מצופה לצאת עם חוויה רגשית ואינטלקטואלית סובייקטיבית. חוויה פרטית זו נחשבת אף היא חלק מהותי מן היצירה ומחזקת את זמניותו וגבולותיו הלא ברורים של המיצב.

המיצב יכול להיות מיועד לחלל מסוים, (site specific) או להתאים לחללים שונים.

לרוב מוצג המיצב במשך זמן מוגבל ורק התייעוד המצולם שלו נשאר בתולדות האמנות.

פרויקט "מזג האוויר",

במייצב זה ישנו עיסוק באקולוגיה ובשינויים האקולוגיים בעקבות התנהלות האדם. המייצב כולל אלמנט של נורות צהובות המייצגות את השמש נתלו על תקרת אולם הטורבינה בטייט מודרן. התקרה כוסתה במראה והתמלאה ערפל בזכות מאיידים וכך נוצר אפקט של השמש שנכנסה לתוך המוזיאון. שימוש בנורות חשמל כחלק מהמייצב

• אוליאפור אליאסון, פרויקט מזג האוויר, מודרן טייט לונדון

אוליפר אליסון, שעון הקרח, 2018

בעבודה זו הציב אוליאפור אליאסון בלונדון 24 גושי קרח שנאספו בגרינלנד. בפאריז 12 גושי קרח שסודרו בצורת מעגל- דימוי לשעון ולזמן האוזל לטיפול בבעיית האקולוגיה העולמית וההתחממות הגלובלית. גושי הקרח התפרקו מקרחונים ענקיים שהחלו להנמס. בכל שניה ניתקים כ-10,000 גושים כאלה. אלה קרחונים עתיקים. כשהם נמסים, משתחרר מתוכם אוויר מעידן שבו לא היה זיהום אוויר. המטרה הייתה להפוך את ההתחממות הגלובלית מכותרת מרוחקת למשהו שקורה ליד הבית, שאפשר לראות, ללקק ולהריח. לדברי האמן, ידע כשלעצמו לא גורם לרובנו לשנות התנהגות- עלינו להרגיש את הדברים. אליאסון לא רצה לייצר פחד, אלא תחושה של קרבה ואהבה לטבע.

אוליאפור אליאסון, 12 גושי קרח מחוץ לפנתאון פאריז, 2014

אולאפור אליאסון, שעון קרח (ice watch), מחוץ לטייט מוזיאון בלונדון, 2018

הקרבה של הקהל לגושי הקרח, האפשרות שלהם לגעת בקרח לפני שהוא נמס, מטרתו לקרב את הבעיה הגדולה אל הקהל ולהמחיש את האסון האקולוגי שאנחנו נמצאים בו ואולי בדרך הזאת לעורר מודעות לשינוי.

